

מסורת הש"ס

קָבַהּ אַ מִי' פֿאַר מוה'ל
אָנזאָג האָט געזאָגט
האַלט ג:
קָבַהּ בַּ מִי' שׁוֹר שׁוֹר
האַלט ג:
קָבַהּ ג שׁוֹר האָלט ו:
וְהָיָה כִּי יִשְׁכַּח אֶת-הַמִּצְוָה

רבינו חננאל

ואקשינון עלה הוא על הסבין נמי קחני שהוא שוהה. ליתני ר"ע זיתו שאין טומאה במקדש ולא לידים ולא לכלים. ודחינו הכי אותה העה שששית משנה זו לא נזהר ברחובינו טומאה על הכלים אפילו בחצוי. והכלים בכל מקום הורוים היו אתנו כמשקין טמאין וכל שכן במקדש. אבל הדין שכתבונו טמאות, הוצרך על לומר כי במקדש

לא גזרו עליהן טומאה ואצטקין עליהן רבא והאשכחן דידים וכלים כאחת גזרו עליהן. דתנינן י"ת דבר גזרו בו ביום ומהן יהודים וטבול יום והאוכלין והכלים שנטמאו במשקין. ומשני רבא הכי הנח לסכין דאפילו בחולין לא תרד כי מאן תרד מטה טומאה לסכין זו. אס גזרונת הבשרי סכנתא דא

קיימא לן אין אויכל מטמא כלי, והסבין כלי הוא, ואם נאמר כיון שנגע בו המחט נטמא הסבין מן המחט. המחט כלי והסבין כלי הוא ואין כלי מטמא כלי ועמדו דברי רמא, ובגנו להקדו על זה המחט מאיהו דרך שטמאה הבשר, ואמרנו אם המחט עצמה טמאה מחטספספ דתיישבין שמה

מחט זו טמאה דתתה, הא
אוקמין לא גזר על ספק
למים המצאים בירושלים.
ואוקמא רב יהודה במחט
ידועה שנטמאת בטמא
מה, ונמצא עכשיו בבשר
שאינה ספק אלא ודאי.
ור' יוסי בר אבין אוקמא
בפרה חסומה, ובה מחזין
לירושלים, שנחברד כי זו
המחט המחט מחזין לירושלים
כלעצתה, וכי לא גזר
שומאה על ספק כלים,
הוא מחטמא דתתה, הא

התנאי מילי בירושלים, אבל מחוץ לירושלים גזרו, וזו ההחמט מחוץ לירושלים היא. וחזרו לדקדק על מה שאמר לא גזרו על ספק ההורין שבירושלים, למה ההוצר לומר זה, והלא שגינו כל הורין הנמצאים בירושלים כר, ופשוטה היא. ועוד הא דאמרין לא גזרו על ספק כלים הנמצאים בירושלים, למה

התעורר לאמרו. ודרי משנה
שלימה שנינו בשקלים
ע"ת כל הכלים הנמצאין
בירושלים דרך ירידה
לבתים הטבילה טמאים
והדיקין הני ודאי טמאים
גמיהו דמרכבא מילתא
דלא טבילתו בעי. הא
ספק טהורין. ואמרין
אדרבה דייק מסיפא,
דקתני דרך עליה טהורין
דמרכבא מילתא טהורין.